

P · P Á L :

"ITT VAGYOK ÉN IS!"

KORDA · RT · KIADÁSA · BUDAPEST ·

P. PÁL

ITT VAGYOK ÉN IS!

**BUDAPEST, 1942
KORDA R. T. KIADÁSA**

Nihil obstat. Dr. Stephanus Kosztolányi cens. dioec.
Nr. 2840/1942. Imprimatur. Strigonii, die 20. Aprilis 1942.
Dr. Joannes Drahos vicarius generalis.

A fehérbóbitás, fehérkötös szobaleány belépett a tágas, barátságos gyermekszobába, melynek ablakán beragyogott a bolondos áprilisi napsugár.

— Most már igazán öltöznie kell, Marietta kisasszony! — indult az ágy felé. Am hirtelen megállott. Az ágy üres volt.

Ijedten nézett körül. Ekkor a szemközti sarokból, a díván mögül játszó kiskutya morgása hallatszott, s utána vidám gyerek-kacagás.

— Megállj, Fifi! Hogy merted elvinni!

— Mit csinál ott, Marietta kisasszony?!

— kérdezte a szobaleány megdöbbenve. — Jöjjön elő hamar!

— Megyek már, megyek... Csend legyen, Fifi!... Látod, hogy öltöznöm kell.

S a díván alól hamarosan előbukkant egy szőke, borzas fej és két kifelé tornászó karocska. Majd előbújt az egész gyermek hosszú, meleg hálóruhában... Két kalimpáló lába közül az egyikről azonban hiányzott a kis piros papucs. Ott díszelgett a Fifi szájában, „aki” szintén előkerült már a díván alól és pajkosan szaladt körül a szobában. A leány alig tudta megfogni, hogy elvegye tőle zsákmányát.

— Siessünk, siessünk — fordult aztán a gyermekhez. — Már igazán nagyon késő van s tudja jól, hogy a tanítókisasszony pontosan itt szokott lenni.

— Ó, az a tanulás! — sóhajtott nagyot a kisleány és elborult az arca. Aztán nyujtózott egyet szíve keserőségében és megadta magát.

— Hát menjünk, Margit, mosakodni, öltözni, ha már muszáj . . .

Kellő időben ott is volt édesapjának dolgozószobájában. Tanulóasztalkája ott állott az íróasztal közelében. Marietta ugyanis orvosi tanácsra magánúton végezte a II. elemi osztályt. A gazdag gyárigazgató egyetlen, féltve őrzött gyermeke volt, ki édesanyját olyan korán elvesztette, hogy nem is emlékezett reá. Apja igyekezett pótolni szegényke számára a hiányzó édesanyai szeretetet is.

Ó, de az idő mindennap olyan hosszú volt addig, míg ő hazaérkezett! . . .

S hozzá ezek a tanulási órák! Sokszor olyan unalmasak . . .

— Ejnye, Marietta, — dorgálta most is a kisasszony, amint megnézte feladatát — hát hogy lehet ilyen rendetlenül írni! Ugyanezt lemásolja holnapra is, de sokkal, sokkal szebben. Ilyen girbe-görbe betűket nem is akarok látni! No és . . . hiszen ez rettenetes! Nemsokára le kell vizsgáznia a

II. osztályból, és még a nevét se tudja hibátlanul leírni! Marietta egy „t”-vel, s Babóczay ó-járól lemaradt az ékezet...

Bizony csakugyan úgy volt; Marietta maga is kissé restelkedve nézte hibásan odafirkált nevét.

A tanítást a kisasszony ezzel fejezte be:

— Sétálni nem megyünk ma, mert nézze, megeredt éppen az eső. Legjobb lesz hát, ha elvégzi még most ebéd előtt a feladatát. És írja le tízszer egymásután a nevét is. Értette? Tízszor legyen ott a füzetében a neve hibátlanul; remélem, akkor megjegyzi végre, hogyan kell írni!

Marietta szót fogadott. Miután elbúcsúzott tanítónőjétől, visszaült asztalkájához s tőle telhető igyekezettel lemásolta tegnapi feladatát. Éppen elég hosszúnak tartotta azt is, nem volt hát kedve most még tízszer odarajzolgatni a nevét is.

Babóczay Marietta — fogott hozzá unottan.

— Miért is ilyen hosszú a nevem! — sóhajtott. — A fele is elég lenne!

Babó — kezdte újra. — Nem is írom tovább! Így is megtalálja rajta a kisasszony holnap az ékezetet, ami ma hiányzott. A Mariettából meg elég lesz ennyi, hogy *Mari*. Így ni!

Igen tetszett neki az új neve s most már

mosolyogva írta tovább kilencszer egymásután, hogy: Babó Mari, Babó Mari...

A feladat készen volt. Mit csináljon most addig, míg apja hazajön? Visszament a gyermekszobába. Fifit nem találta ott. Lehet, hogy takarítás közben kiosont a haszontalan.

Az unatkozó gyermek odalépett az ablakhoz. Az eső már elállt, de a szemközi plébániatemplom falpárkányán még gubbasztottak a galambok. A járda mentén hatalmas tócsák terpeszkedtek. Ninil Hogy kergetőzik ott két rakoncátlan fiú! Közükben az iskolatáska... Marietta egyszerűen hangosan felkacagott. Bum! Az egyik fiú belelépett a tócsa kellős közepébe, csakúgy fröccsent körülötte a víz...

De jó azoknak!... Próbálna meg ő így kergetőzni az utcán, vagy éppen belelépni a pocsolyába! No hiszen volna mit hallania a kisasszonytól...

A zárdaiskola felől egy csapat leányka közeledik. Úgy látszik, vége van ott is a tanításnak.

A magános gyermek fájó szívvel figyel, milyen vidáman nevetgélve, tereferélve jönnek. Kart karba fűzve beszélgetnek, nagyokat kacagnak...

Ő meg innen nézi őket egyedül. Apus úgy félti, hogy még iskolába járni se engedi... Se testvérekéje, se barátnője...

De ni — most mégis ismerős leányka válik ki a csoportból: a házmesterék vele egykorú Bözsikéje.

— Szervusztok! Szervusztok! — integet a többieknek, aztán futva-fut a házuk felé. Marietta is integetne neki — ám annak eszébe se jut, hogy felnézzen az emeleti ablakba. Csakhamar el is tűnik a kapu alatt.

Apus meg még mindig nem jön... Pedig már ebédelni is jó lenne. Kimegy Lina nénihez megnézni, vajjon készen van-e már az ebéd.

Lina néni régi bútor volt a háznál. Mióta Marietta anyja meghalt, ő vezette Babóczay háztartását s ő gondozta a leánykát. Szerette is nagyon — azt azonban egy cseppet se, ha főzés közben ott lábatlanzkodott körülötte. Ezúttal is hamarosan kitessékelte a konyhából.

— Menjen csak be, kisasszonyka, mert nem leszek készen, ha itt alkalmatlankodik nekem!

Marietta elégedetlenül fintorította el az arcát, de azért szót fogadott; indult befelé.

Ekkor csengetés hallatszott az előszobából.

— Ez apus! — sietett örömmel az érkező elé. — Csakhogy végre itt vagy! — ugrott a nyakába.

— Talán éhes már az én kislányom? —

ölelte meg Babóczay vidáman. — Kérjük hát hamar azt az ebédet! — fordult Margithoz, aki ajtót nyitni jött.

— Hozom azonnal — felelte a szobaleány és eltűnt a konyhaajtóban.

Babóczay nagyon szerette kislányát, mint egyetlen kincset, ki a boldogságból még megmaradt számára. Végtelenül fájlalta ugyanis szép fiatal feleségének korai halálát — és sohase tudott belenyugodni abba, hogy a jó Isten elvette tőle. Minden szabad idejét a gyermeknek szentelte, bármennyi dolga volt, még ebédelni is mindig hazajött, csakhogy együtt lehessen vele.

— Hát sétálni voltatok-e ma a kisasszonnyal? — érdeklődött az ebéd végén.

— Nem mehettünk, mert mikor a tanulóssal végeztünk, éppen nagyon esett az eső — válaszolta Marietta. — De megírtam helyette holnapra már a feladatomat.

— Mutasd, kislányom. Hadd látom, szépen és rendesen csináltad-e? — mondá édesapja.

A gyermek készségesen előhozta irkáját.

— No jó, látom, hogy iparkodtál. De mit jelent ez a sok Babó Mari, Babó Mari a végén? — fordult a leánykához csodálkozva.

— Az az én új nevem! — magyarázta Marietta büszkén. — Tudod, nagyon hosszú lett volna tízszer leírni, hogy Babóczay

Marietta . . . Így sokkal hamarább elkészültem vele. No és mondd: nem szép ez a név? Nekem nagyon tetszik. Hívj ezentúl te is így, jó?

Apja elnevette magát.

— Szóval: Mari vagy. Babó Mari. Rendben van! Hát ide hallgass, Babó Mari: Ha délelőtt nem voltatok sétálni, elmegyünk majd együtt; hiszen tudod, hogy a doktor bácsi azt kívánja, hogy minél többet kinn légy a jó levegőn. Esetleg benézünk majd a cukrászdába is . . . Csak előbb lepihenek kissé. Addig menj szépen játszani a szobádba.

Marietta nagyot sóhajtott.

— Mit játszszam ott egyedül?

— Vedd elő a szép új babádat! — hangzott a jó tanács.

A leányka bement a gyermekszobába, szófogadóan elővette a babát, aztán odaültette maga elé.

— No hát, most mit csináljak veled? Mozdulni nem tudsz, még a szádat kitátani se tudod . . . Ülsz és bámulsz rám bután . . .

Persze, szegény kis Marietta nem tudta, hogy más lányok úgy öltöztetik, gondozzák, altatják a babájukat, mint édesanyjuk a kis testvérüket. Ő sohase látott ilyesmit; neki nem volt se édesanyja, se testvérkéje.

Unottan állott fel. Merre lehet Fifi? Az-zal mégis csak inkább lehet játszani . . .

Kiment az előszobába, a folyosóra — de a kutyát nem találta sehol. A folyosóról lepillantott az udvarra, s a házmesterék lakása előtt meglátta Bözsit. Nagy veder víz állott mellette, a kezében meg feltörlő rongy volt.

— Mit csinálsz, Bözsi? — kiáltotta le vidáman.

A leányka felnézett.

— Azt parancsolta édesanyám, hogy mossam fel ezt a lépcsőt — hangzott a válasz.

Marietta szeme felragyogott.

— Megállj! Megyek és segítek neked!

Pár pillanat múlva lenn is volt a házmesterlakás előtt.

— Mutasd, hogy kell? — érdeklődött buzgón.

Böskének tetszett a multság és nagy hozzáértéssel bevezette Mariettát a lépcsőmosás művészetébe. Bemártotta, kifacsarta a feltörlő rongyot, aztán kezébe adta. Ment a munka pompásan.

Az édesapa ezalatt elvégezte odafenn ebédutáni pihenését és — ígéretéhez híven — sétálni akarta vinni kislányát. Am nem találta sehol.

Végre megpillantotta lenn az udvaron.

— Mit csinálsz ott, Marietta? — szólt rá szigorú hangon.

A leányka fölnézett.

— Ó, apus, olyan jól játszunk!

— Hát csak gyere fel hamar — mondta apja kurtán. — Tudod, hogy sétálni megyünk!

Marietta elszomorodva nézett kis pajtására, de aztán hirtelen felderült az arca.

— Majd eljövök holnap újra! — súgta neki.

— Holnap úgyis sok lesz a munka — válaszolta Bözsi komolyan. — Szombaton ki kell seperni az egész udvart, s ilyenkor én is segítek mindig anyámnak...

— Én meg majd neked segítek! Úgy fogunk játszani, hogy megfogadsz engem napszámos-asszonynak. Jó?

— Jó — bólintott Bözsi.

Marietta hát megvigasztalódva ballagott fel lakásukba, és elengedte füle mellett apjának azt a magyarázatát, hogy engedély nélkül nem szabad az udvarra lemennie.

Sőt alig várta a másnapot. Szép idő lévén, a kisasszony elvitte szokásos ebédelőtti sétájára — így hát a feladatát megírni, leckéjét megtanulni délután kellett volna. Azonban dehogy is fogott hozzá! Csak azt leste, hogy apja lepihenjen — és már sietett le kis pajtásához.

Böske buzgón sepregetett az udvaron.

— Itt van a napszámos-asszony! — jelentkezett Marietta boldogan.

— Már vártam! — felelte Bözsi a munkaadó komoly hangján. — Aztán hogy hívják?

— Marinak, kérem. Babó Marinak.

— No hát, Mari, itt a seprő; ott az udvar szemközti sarkában fogjon hozzá a munkához. De iparkodjék!

— Igenis, kérem. Csakhogy nem kaphatnék kölcsön egy piszkos kötényt? Mert — tetszik tudni — az mégsem való, hogy egy napszámos-asszony ilyen rendes ruhában dolgozzék!...

— Kihozom édesanyám nagy konyhakötényét! — nevetett Bözsi, és már sietett is érte.

Mulatságos öltözködés, nevetgélés, vídám udvarseprés következett, és Marietta észre se vette, hogy jóbarátja, az öreg doktor bácsi ott áll a kapualjban s már jóideje figyeli őket.

Csak akkor nézett oda, mikor az megszólalt:

— Kedves Babó Mari, nem volna szíves felkisélni engem Babóczay nagyságos úrékhöz?

— Jaj, nem! Édes jó doktor bácsi, nem! Olyan jól játszunk! — Odafenn meg csak unnám magam megint.

— Aztán édesapa tud-e arról, hogy a leánya beállott napszámos-asszonynak?

Marietta arca elkomolyodott.

— Nem — felelte őszintén. — De ha megmondanám neki, nem engedné meg, hogy lejöjjenek...

— Pedig az ő engedélye nélkül nem szabad ám lejárnod, kislányom.

— Hát mit csináljak?! Segítsen rajtam, édes jó doktor bácsi! Olyan rossz, hogy soha sincs kivel játszani! — tört ki a panasz a gyermekből.

A jóságos öregúr elmosolyodott.

— A doktor bácsi mindig tud jótanácsot adni, csak hallgatni kell reá — mondá. — Most például szót kell fogadni és hazajönni vele szépen, hogy apus ne haragudjék. A többit aztán majd elintézi ő!

Hogy miről folyt a szó apus meg a doktor bácsi között, azt Marietta nem hallotta. De azt már igen, hogy édesapja este így szólt Lina nénihez:

— Mondja, illedelmes, jól nevelt gyermek a házmesterék Bözsikéje?

— Igen kedves leányka az, kérem — felelte Lina néni. — Édesanyja sokszor megdicséri. Különben a tisztelendő nővérekhez jár iskolába; ott csak jót tanulhat.

Babóczay ekkor a kislányához fordult:

— Azt mondta nekem ma a doktor bácsi, hogy te nagyon örülnél, ha lenne játszópajtásod. Hát majd megkérem a házmes-

ternét, hogy esős délutánokon, amikor sétálni úgyse mehetünk, küldje fel hozzád a Bözsikét, egy kicsit játszani. Jó lesz?

Marietta első pillanatra szinte nem is hitte, amit hall.

— Hogy jó lesz-e? Hát hogyan lenne jó, édes, drága apukám! — ugrott a nyakába.

— Köszönöm nagyon, nagyon szépen!

Aztán úgy szaladt át a másik szobába, mint a forgószél.

— Fifi, Fifi! Merre vagy? Gyere csak!

S amint a kis kutya vidám farkcsóválással elébe sietett, fölkapta két első lábát és úgy táncolt vele.

— Hárman játszunk már ezután, kutyuskám! — ujságolta neki boldogan.

*

Babó Mari másnap reggel korán ébredt. Odakinn ugyan világos volt már, édesapja hálósobájában azonban — melynek ajtaja éjjel mindig nyitva állott feléje — még nagy volt a csend. Megszólalni nem mert; tudta, hogy apja sokszor éjfélig is dolgozik, zavarni tehát nem szabad. Mihelyt azonban mozgást hallott a szomszédban, átkiáltott:

— Jó reggelt, édes apukám!

— Jó reggelt, kislányom! — jött a válasz. — Hát jól aludtál?

— Ó, igen... De húzd fel, kérlek, a függönyt és nézd meg, hogy milyen az idő.

Babóczay teljesítette a kívánságot.

— Bizony esik szépen — hangzott a felvilágosítás.

— Jaj, de jól De jól — ujjongott a kislány.

— Már miért olyan jó? — jött át hozzá édesapja most is, mint minden reggel, hogy anyja helyett megölelje, megcirógassa a szegény kis árvát.

— Azért, mert akkor ma játszunk a Bözsivel! — fonta a leányka két karját boldogan apja nyaka köré. Hiszen úgy ígérted!

— Igaz, igaz, hogy azt ígértem, ha rossz az idő, feljöhet a kis pajtásod délután játszani. De ki tudja, mit gondol az idő még délutánig! Tudod, hogy áprilisban az ég hol kiderül, hol beborul, — hol esik az eső, hol meg kisüt a nap...

S valóban: mire Marietta aznap befejezte tanulását a kisasszonnyal, olyan gyönyörűen ragyogott be az ablakon a tavaszi napsugár, hogy a kisasszony örvendezve mondta:

— No vegye, kedvesem, hamar a kalapját, kabátját; ma remek sétát tehetünk! Majd megnézzük az Alsó-sétatéren, hogy milyen szépen sárgállik a sok pitypang a

fű között... — És érthetetlennek tartotta, hogy e gyönyörű, napfényes időben olyan kedvetlenül megy mellette a gyermek. Csak nem beteg? Hiszen az apja egyre az egészségét félti . . .

Dehogyan volt Marietta beteg! Csak azon búsult, hogy a délutáni játékból nem lesz semmi. Pedig mennyire várta már! . . .

Az április azonban azért április, hogy az emberekkel a bolondját járassa; hogy azok sose tudják, hányadán vannak vele. Mire Margit délután behozta a kávé, már ismét be volt borulva az ég; s mire az uzsonnával végeztek, úgy szakadt a zápor, hogy szinte porzott. Marietta boldogan táncolta körül az asztalt:

— Apus, apus! Nézd, hogy esik az eső! Ugye feljöhet a Bözsi?!

Apja elmosolyodott.

— Hát legyen meg az örömed! — Azzal odafordult a szobaleányhoz: — Menjen le a házmesternéhez s mondja meg neki, hogy kérem, jöjjön fel a kislányával együtt. Beszélni szeretnék vele.

Amint Margit átadta az üzenetet Molnárnénak, az tiszta kötényt kötött maga elé, Bözsi haját szép rendesen megsimította — aztán sietett fel vele a nagyságos úrhoz.

Marietta ragyogó arccal ment eléljük.

— Gyere, Bözsi, gyere játszani! Ezen-
túl mindig játszhatunk együtt, ha esik az
eső. Ugye remek?

Azzal — nem törődve semmi egyéb-
— vitte kis pajtását a gyerekszobába.

— Megmutatom a játékaimat, jó? — És
előhozott annyi drágaságot, amennyit Bözsi
idáig csak a játékosbolt kirakatában látott,
— azt is csak karácsony táján.

— De gyönyörű ez a nagy baba... —
álmélkodott a kis vendég.

— Gyönyörű, gyönyörű... ezt mondják
mások is. De mit lehet vele csinálni? Ha
ideültetem, ül, mint egy fadarab, s úgy néz,
mint aki kettőig se tud számolni.

— Hát azt nem is tud! — kacagott
Bözsi.

— Ha lefektetem, behúnyja a szemét és
alszik. Ez az egész tudománya.

— Ó, azért aranyos! Ni! Ha lassacskán
emelem fel, úgy kezdi nyitogatni a szemét,
akárcsak a mi Lalikánk, amikor ébred-
zik... Jaj, tejbedarát kellene neki főzni,
nehogy sírni kezdjen, mint Lalika, amikor
éhes...

Mariettának tetszett a gondolat.

— Hát főzzünk! Itt vannak az edény-
kéim, itt a takaréktűzhelyem... De dara,
— az nincs.

— Majd csinállok helyette papírgalus-
kát! Csakhogy addig fogni kell ám a babát,

hogy ne sírjon! Ringatni is lehet; így ni...
Lalika nagyon szereti, ha közben énekelek
is neki; az a kedvenc nótája, hogy:

Uccu bizony megérett a meggy,
Uccu bizony rajta maradt egy!

Ha ezt hallja, mindig mosolyog; néha még hangosan el is kacagja magát, amikor odakiáltom neki, hogy: uccu! Nagyon aranyosak ám az ilyen kis babák!

És Marietta — aki eddig nem tudott mit csinálni a babájával — most boldogan sétált vele föl s alá a szobában, hogy ne sírjon, míg elkészül a papírgaluska. A nagy játékban észre se vette, mennyire szalad az idő, s egészen elszontyolodott, mikor a szobaleány azzal állított be, hogy Bözsi-nek immár haza kell mennie.

— Majd legközelebb folytatják a mulat-ságot! — vigasztalta Margit jólelkűen.

Marietta alig is várta már, hogy kis pajtása újra feljöjjön hozzá. Akkor ezzel fogadta:

— Tudod, mit gondoltam? Játsszunk iskolát! Hiszen én úgy szeretnék iskolába járni... Eddig még csak egyetlenegyszer voltam ott: amikor levizsgáztam az első osztályból. Tisztelendő nővért is csak az utcán láttam még. Olyan fehér főkötőféle volt a fején...

— Igen, igen; olyat hord Ignácia kedves

nővér is, aki minket tanít. Én nagyon szeretem őt.

— Hát légy most te Ignácia kedves nővér. Várj! Elhozom a törülközőmet, abból csinálunk főkötőt a fejedre. Aztán én leszek a növendéked. Jó?

S Bözsi nemsokára felékesített fejvel ült az asztal mellett, a tanítókisasszony helyén.

— Isten hozta, kislányom! — fogadta barátságosan az iskolába érkező új tanítványt. — Mi a neve? Be kell írnom a többiek közé.

— Babó Mari, kérem.

— Jól van. — Hát Babó Mari, üljön oda, ni. Az lesz a helye.

— Igenis, kérem.

— Remélem, szorgalmas és jó tanuló lesz. Olvasni tud-e már?

— Ó igen, kérem.

— Nyissa hát ki a könyvét, hadd hallom, milyen szépen olvas.

És Babó Mari olyan pompásan, folyékonyan olvasott, hogy Ignácia nővér nagy őszintén így kiáltott fel:

— Hiszen sokkal jobban tud olvasni, mint én!

Ha egyéb is ilyen jól megy, tiszta kitűnő bizonyítványt fog kapni. Lesz majd öröme otthon a kedves papának!

Babó Mari tudománya a számtanórán is bámulatra ragadta az új tisztelendő nővért.

— Most majd énekórát tartunk — mondotta aztán. — Olyan gyönyörű éneket tanultunk tegnap. — S kedves kis hangján áhítattal kezdte el:

Ó szentséges, ó kegyelmes
Édességes Jézusom,
Dicsértessél, tiszteltessél
Én megváltó Krisztusom...

Marietta egészen kiesett szerepéből.

— Jaj, de szép! Énekeld el még egyszer!
— kérte. A kisasszonnyal ilyen soha nem tanulunk...

És rövid idő múlva együtt dúdolta már kis pajtásával a szöveg másik felét is:

Szállj be szívem hajlékába,
Jöjj be lelkem pítvarába,
Ott nyugodjál, ott lakozzál,
Soha el se távozzál.

Aztán egyszerre — egészen szokatlanul komollyá vált.

— Te Bözsi, — szólalt meg — én ezt az éneket nem értem. Azt mondja, hogy „Ó szentséges, ó kegyelmes, édességes Jézusom... szállj be szívem hajlékába“. Hát ez hogy lehet?

Bözsi arca kiderült. Végre igazán taníthatja a növendékét. Akadt olyasmi, amit az nem tud.

— Hát az úgy lehet, — magyarázta — hogy áldozni kell, s akkor az Úr Jézus a szívünkbe jön lakni.

Marietta elcsodálkozott.

— Ugyanaz a kis Jézus, aki a karácsonyfát hozza meg aki az istállóban született?

— Ugyanaz. Mert az Úr Jézus itt van most is mindig közöttünk a földön, csak hogy fehér kis ostyába rejtőzve. Ott lakik a templomban, az oltár szekrénykéjében. S akinek a főtisztelendő úr olyan kis ostyát ad enni, az áldozik; annak az Úr Jézus a szívébe száll, és ott is lakik mindaddig, amíg jó és megérdemli.

— S hogyan lehet a főtisztelendő úrtól megkapni az Úr Jézust? — kérdezte Marietta ébredő vágyakozással.

— Elsőáldozónak kell lenni, mint mi leszünk áldozócsüdtörtökön — felelte Bözsi büszkén. — Ezért van most mindennap külön első szentáldozási oktatásunk. A tisztelendő nővér olyan szépeket mesél ilyenkor nekünk!

— Aztán melyik templomban lakik az Úr Jézus? — kérdezte Marietta elgondolkozva. — Itt velünk szemben vagy nálatok a zárda templomában?

A jó tisztelendő nővérek gondosan oktatott növendéke fölényes biztonsággal adta meg a választ:

— Mind a kettőben! És ott van minden

templomban, ahol az oltár előtt kis piros mécses ég. Hiszen ő Isten, ott lehet egyszerre mindenütt, ahol akar!

Szegény kis anyátlan Marietta, keveset hallott még szent vallásunk tanításaiból és nagyon ritkán volt a templomban is. De azért visszaemlékezett a kis piros mécsesre... Mikor aztán este, lefekvés előtt kikapillant az ablakon, észrevette, amit eddig még soha meg nem látott: hogy a templom legutolsó ablakán derengő, halványpiros fény árad ki...

— Ott lakik a kis Jézus! — ujjongott fel szíve. — Ó, ha én is elsőáldozó lehetnék, mint Bözsik! Milyen boldog volnék, ha a kis Jézus hozzám jönne... akkor nem lennék többé annyit egyedül... Együtt csinálnánk mindent, és én úgy szeretném, mint egy édes kis testvérkét... Tőlem soha el nem menne, mert én mindig, mindig a kedvében járnék!

És azzal a gondolattal aludt el, hogy másnap megkéri a kisasszonyt, tanítsa meg arra, amit az elsőáldozóknak tudni kell, mert ő is áldozni szeretne Bözsivel.

Elő is adta másnap az óhaját. Tanítónője különös tekintettel nézett rá, aztán így szólt:

— Az elsőáldozását nem kell már most elvégeznie; ráér akkor is, amikor már rendszeren iskolába fog járni. Én különben sem

készíthetem arra elő, mert én nem vagyok katolikus. Édesapja tőlem csak azt kívánja, hogy kérdezzem ki magától a katekizmusból meg a bibliából azt, amiből a vizsgán felelnie kell — és ezt meg is teszem.

Marietta elszomorodott kissé — de azért ez a sikertelenség nem vette el a kedvét.

— Majd beszélek apukával! — gondolta magában. — Hiszen ő olyan jó, minden kérésemet teljesíteni szokta...

Ebéd után oda is símult édesapjához:

— Apukám, úgy szeretnék kérni valamit!...

— No mi az, kis bogaram? — fordult feléje Babóczay szeretettel. — Menjünk megint a cukrászdába uzsonnázni?

A leányka a fejét ingatta.

— Nem.

— Tudom már! Cirkusz érkezett a városba. Nézzük meg azt.

A gyermek érdeklődve nézett apjára — de aztán ismét megingatta a fejét.

— Ó nem. Egyebet szeretnék!

— No, hadd hallom! Egészen kíváncsivá teszel már!

— Apukám, elsőáldozó szeretnék lenni!

Babóczay arca elkomorult. Eszébe jutott drága jó felesége, aki buzgón járt áldozni, s akinek az Isten mégsem engedte meg, hogy felnevelje gyermekét...

— Hogy jutott ilyesmi az eszedbe? — kérdezte szinte barátságtalanul.

— Bözsi mesélte, hogy ők most első-áldozók lesznek, és olyan szépeket tanulnak az iskolában... És én is úgy szeretném mindazt megtanulni, és aztán...

Apja ridegen a szavába vágott:

— Ráérsz áldozni akkor is, ha nagyobb leszel.

— De apus, hiszen az egész második osztály áldozik!...

— Hát ne ábrándozz ilyesmiről. Kicsi vagy te még hozzá. Szó se legyen többé róla.

Marietta döbbenten hallgatott el; ilyen ridegen még nem beszélt vele az apja soha.

És vágyáról, szép álmáról nem mert többé említést tenni előtte.

De azért a dolog nem hagyta nyugodni. Ha Bözsi nem kicsi ahhoz, hogy elsőáldozó legyen — ő miért lenne az? No és ha valaki kicsi is, annak nem lakhatik szívében az Úr Jézus? Hiszen ő maga is volt kisgyermek, még pólyásbaba is!

Alig várta a legközelebbi esős napot, hogy Bözsi feljöjjön, s ő elpanaszolhassa neki szíve bánatát.

— Az nem baj, ha valaki kicsi — válaszolta kis pajtása komolyan. — Éppen tegnap mesélt nekünk Ignácia kedves nővér

egy nagyon szép történetet a kis Mártáról, egy szerecsen lánykáról, akit az ő tisztelendő uruk, a missziós atya szintén nem akart áldozni engedni azért, mert még kicsinek tartotta.

— Mondd el nekem azt a történetet! — kérte Marietta sóvárogva.

— Hát az úgy volt, — kezdte el Bözsi — hogy „egy napon a kis Márta odament a missziós atyához és így szólt: Atyám, legyen szíves, áldoztasson meg engem is, mint a nagyokat.

— Te még nagyon kicsi vagy, — felelte a missziós atya — még nem ismered az Úr Jézust.

A kisleány nagyon elszomorodott. Bánatában elment a templomba. Letérdelt az oltár elé és így beszélt az Oltáriszentségben levő Úr Jézushoz:

— Jézuskám, én tudom, hogy Te itt vagy az Oltáriszentségben. Azt is tudom, hogy Te Isten vagy és mindent megtehetsz: Te egyedül tudsz csak rajtam segíteni. Úgy szeretném, ha a szentáldozásban a szívembe jönnél. De a missziós atya azt mondta, hogy még nem áldozhatok, mert nem ismerlek Téged. Pedig tudom, hogy Isten Fia vagy. Hogy mint kisgyermek Betlehemben születél, istállóban. Názáretben nevelkedtél. Azután az emberek közt sok csodát tettél.

Végül a gonosz emberek megkínoztak és keresztre feszítettek. De hiába öltek meg, mert harmadnapra feltámadtál. — Látod, Jézusom, hogy mit tudok. Ugye ismerlek Téged? Légy olyan jó, mondd meg a missziós atyának, hogy én ismerlek Téged.

Ezután a kislány megvigasztalódva kiment a templomból. Azt azonban nem tudta, hogy a missziós atya a templomban volt és mindent hallott.

Mikor elközelgett az első szentáldozás napja, a missziós atya magához hívta Mártát és közölte vele, hogy ő is áldozni fog. Jaj de boldog volt a kislány! Hát még a szentáldozás után! Odasompolygott a missziós atyához és így szólt hozzá:

— Tudtam, hogy a Jézuska meghallgatja kérésemet és segít rajtam. Hiszen ő most is olyan szeretettel fogadja a kis gyermekeket, mint amikor a földön járt.

(Túrmezei F.: „Előkészítő oktatások” c. könyvéből.)

*

Azon a szép langyos estén, mikor a levegő tavaszi illatokkal volt tele s az égen fényesen ragyogtak a csillagok, Marietta sokáig állt a nyitott ablaknál. Vágyakozó szívvel nézett a szemközti plébániatemplomból kiszűrődő halvány fény felé és imádságra kulcsolta össze két kis kezét.

— Én édes Jézusom, aki ott vagy a templom oltárszekrénykéjében, úgy vágyom utánad! Jöjj hozzám! Kérlek, intézd úgy, hogy áldozócsütörtökön én is áldozhassam Bözsiékkal. Hiszen Te mindent megtehetsz! És Te látod, hogy én se vagyok kicsiny hozzá, én tudom mindazt, amit a kis Márta tudott. És meg fogom tanulni még azt is mind, mind, amire Ignácia kedves nővér Bözsiéket tanítja, csak jöjj az én szívembe s légy az enyém mindig, mindig!

Amint ez imádságát elmondta, boldog megnyugvás töltötte el a lelkét. Valahogy úgy érezte, hogy reménykedése nem lesz hiábavaló; az Úr Jézus meg fogja hallgatni őt és meg fogja találni a módját annak, hogy legszebb álmát, legforróbb vágyát teljesítse. Hogy hogyan? Azon nem is gondolkozott.

Elaludt bízó szívvel, mosolygó arccal, boldogan.

•

Ahogy azonban édesapja előtt nem tett többé említést az elsőáldozásról, úgy tanító-nőjével se beszélt többé róla. De annál inkább várta Bözsit szíve nagy titkával.

— Tudod, mit gondoltam? — fogadta a legközelebbi alkalommal. Megkérlek: taníts meg mindarra, amit ti az elsőáldozás-

hoz tanultok. Mert én mindent, mindent szeretnék tudni!

— Ó szívesen! — felelte a készséges kis pajtás. — Ma éppen olyan gyönyörű verset tanultunk! . . .

Marietta gyors felfogású, könnyen tanuló gyermek volt. Hamarosan megtanulta hát és boldogan szavalta, hogy:

Úgy szeretném, édes Jézus,
Ha vendégem lennél,
Kis szívemben, hajlékomban
Szépen megpihennél.

A hófehér szentostyában
Vágyakozva nézlek.
Milyen boldog, kihez betérsz,
Az a tiszta lélek.

Jöjj el, drága jó Jézuskám,
Látogass meg engem;
Tiszta helyed lesz az én kis
Szerető szívemben.

Édes jó Jézuska,
Felséges Királyom!
Szerető kis szívem
Teneked kitárom.

Hogy szívem szép legyen,
Kidobom a rosszat,

Jó leszek, hogy Neked
Örömet okozzak.

Oly nagyon szeretlek,
Bűneimet bánom,
Maradj mindig nálam,
Jézuska, Királyom!

(Blaskó Mária.)

— Ez igazán nagyon szép és olyan könnyű! . . .

— Ó tanultunk ennél sokkal nehezebbeket is! — dicsekedett Bözsi. — Tessék csak előhozni a katekizmust, majd megmutatom benne azokat a kérdéseket, amelyeket mindenkinek egyesre kell tudnia, ha elsőáldozó akar lenni. Így mondta Ignácia kedves nővér.

A katekizmus hamarosan előkerült. Bözsi fontoskodó arccal forgatta, lapozgatta, — még az ujját is megnyálazta, hogy jobban menjen — végre megállapodott egy helyen.

— Itt kezdődik, ni. Ez az első kérdés: *Mi az Oltáriszentség?*

Marietta elolvasta a feleletet. Aztán folytatták.

— Hát ez a hét első kérdés lesz most a lecke. Ez elég egyszerre. Ha hibátlanul megy, legközelebb új leckét adok. Mert tudni kell még ezt is itt, ni . . .

— Olyan szívesen megtanulom! — válaszolta Marietta boldogan.

Meg is tanulta a leckét szóról-szóra. Mikor Bözsi a legközelebbi alkalommal elővette a katekizmust és föltekintett a kérdést, hogy: *Mi az Oltáriszentség?* — szinte gondolkodás nélkül rávágta:

— Az Oltáriszentség az Úr Jézus Krisztusnak valóságos szent teste és vére a kenyér és bor külső színe alatt.

Következett a második kérdés:

Mikor rendelte Krisztus Urunk az Oltáriszentséget?

No, gyerekek, versenyezzetek Mariettával! Ki tudja még nálánál is gyorsabban ráfelelni, hogy:

Krisztus Urunk az Oltáriszentséget kinszenvedése és halála előtt rendelte az utolsó vacsorán.

Miképpen rendelte Krisztus Urunk az Oltáriszentséget?

Krisztus Urunk kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megszegte, átadta tanítványainak és mondotta: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem.” Aztán vette a kelyhet a borral, megáldotta, odaadta tanítványainak és mondotta: „Igyatok ebből mindnyájan, ez az én vérem. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.”

Mit cselekedett Krisztus Urunk e szavakkal: Ez az én testem, ez az én vérem?

Krisztus Urunk e szavakkal: „Ez az én testem, ez az én vérem”, a kenyeret és a bort az ő szent testévé és vérévé változtatta át.

Mire adott Krisztus Urunk az apostoloknak hatalmat és parancsot e szavakkal: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre?”

E szavakkal: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre” — Krisztus Urunk arra adott az apostoloknak hatalmat és parancsot, hogy a kenyeret és a bort az ő szent testévé és vérévé változtassák át.

Kikre szállott át az apostoloiktól az a hatalom, hogy a kenyeret és a bort átváltoztassák Krisztus Urunk szent testévé és vérévé?

Az a hatalom, hogy a kenyeret és a bort átváltoztassák Krisztus Urunk szent testévé és vérévé, az apostolokról a püspökökre és az áldozópapokra szállott át.

Mikor változtatják át a püspökök és áldozópapok a kenyeret és a bort Krisztus Urunk szent testévé és vérévé?

A püspökök és az áldozópapok a szentmisében változtatják át a kenyeret és a bort Krisztus Urunk szent testévé és vérévé, amikor Jézus e szavait mondják: „Ez az én testem, ez az én vérem.”

Marietta egyesre tudta mindezt. De gondolhatjátok, hogy akármilyen iparkodással

tanulta is, sok mindent nem értett meg jól. Hiszen nem volt szegénykének segítségére se tisztelendő bácsi, se kedves nővér, se jó-ságos édesanya... Már az első felelet felmondása után megkérdezte Bözsit:

— Te, mondd: mit jelent az, hogy „Jézus Krisztus teste a *kenyér külső színe alatt*“?

— Azt jelenti, hogy ott a kehelyben kenyer van, de az csak annak látszik, igazán az Úr Jézus teste — magyarázta a kis pajtás.

— De hiszen a multkor azt mondtad, hogy ostya van az oltárszekrénykében. És én is úgy láttam, mikor egyszer a templomban voltunk, hogy fehér ostyát emelt magasra a pap...

Bözsi meg tudta adni a felvilágosítást, ha nem is olyan tökéletesen, mint Ignácia kedves nővér tette volna. Némi gondolkozás után így válaszolt:

— Hát hiszen az ostya is kenyer; azt is lisztből meg vízből sütik!...

Sok egyébre azonban nem tudott elég okos feleletet adni. Mert hiszen ha ő maga meg is értette, amit az iskolában hallott, kicsi és ügyetlen volt még ahhoz, hogy a katekizmus nehéz kérdéseit másnak is meg tudja magyarázni, mégpedig úgy, hogy az meg is értse. Így aztán Marietta csak be-

tanulta, de nemigen értette az efféle komoly és súlyos feleleteket:

A szentáldozás kegyelmeiben akkor részesülünk, ha méltóan, vagyis a megszentelő malaszt állapotában áldozunk.

Gondolkozatok csak: ha ti lettetek volna a Bözsi helyén, ugyan meg tudtátok volna-e ezt okosan magyarázni Mariettának?

Aligha! — Az azonban egészen bizonyos, hogy az Úr Jézus nagy örömmel és szeretettel nézte a két gyermek buzgóságát és iparkodását.

*

Az áldozócsütörtök gyorsan közeledett. Marietta egészen beleringatta magát abba a gondolatba, hogy azon a napon ő is áldozni fog Bözsiékkel, — bár elképzelni se tudta, hogy miképen válik majd valóra ez az ő gyönyörű szép álma. Egyszer-kétszer eszébe jutott még, hogy szólni kellene róla édesapjának, ám amikor rákerült volna a sor: szíve összeszorult, ajka néma maradt. Szépséges szép titka nem talált többé utat édesapja szívéhez.

Tanítókisasszonyát azonban megkérte egyszer, hogy sétáljanak a zárda felé, ahová az ő kis játszópajtása iskolába jár. A kisasszony egészen természetesnek tar-

totta érdeklődését és szívesen teljesítette ezt a kérést.

— Hát nézze, ez a zárda — magyarázta neki, amint odaértek a nagy épület elé, melynek közepén messzire magaslott a templom tornya. Lehet, hogy jövőre Marietta is idejár majd iskolába; ha tudniillik a doktor bácsi megengedi, hogy rendes tanuló legyen.

— Vajjon merre van a második osztály?
— érdeklődött a leányka.

— Én azt bizony nem tudom! — felelte a kisasszony mosolyogva.

— Tessék csak nézni! — kiáltotta a gyermek. — A templom kapuja nyitva van!

— A katolikus templomok rendszerint nyitva vannak egész nap, és mindig akad bennük ájtatoskodó — magyarázta a kisasszony.

— Menjünk be mi is! — fordult feléje Marietta kérő hangon.

— Bemehetünk pár percre — mondá a kisasszony jólelkűen, s már indult is a templom felé.

Ó, milyen örömet szerzett ezzel növendékének! Hiszen így megláthatta az örökmécsest s az oltárszekrényt, melyben az Úr Jézus lakik... És megmondhatta Neki, mennyire vágyik utána!...

Ettől kezdve Marietta mindig kifogást-

lanul tudta a leckéjét, mert remélhette, hogy a kisasszony jutalmul a Zárda-utcán viszi a sétatérre, és esetleg a templomba is benéz vele néhány percre.

Pár nappal áldozócsüörtők előtt éppen ott voltak, amikor egy kedves arcú fiatal tisztelendő nővér a sekrestye felől egész csapat leánykát vezetett be. Olyan korúak lehettek, mint Marietta, s gondosan nagyság szerint voltak párba állítva: a kisebbek elől, a nagyobbak hátul.

Marietta a legnagyobb érdeklődéssel nézte őket és egyszer csak izgalommal súgta tanítónőjének:

— Ott jön ni a Bözsi is!

A gyermekek négy szép egyenes sorban a szentély korlátja elé álltak, egy intésre térdet hajtottak, majd valamennyien le-térdeltek. Ezután a kedves nővér suttozva magyarázott nekik valamit, — mire az első sor odatérdelt a korláthoz; majd két-két leányka felállt közülük és a többiek mögé került...

— Mit csinálnak? — kérdezte Marietta súgva.

Tanítónője nem volt katolikus, — nem tudott hát pontos felvilágosítást adni.

— Bizonyosan valami szertartást tanulnak — válaszolta.

A leányka figyelte tovább, hogy mi történik.

„A gyóntatószékhez soha se térdeljetelek közel, nehogy valakit zavarjak” — hallotta egészen jól a tisztelendő nővér halk hangon adott utasítását.

Odanézett a gyóntatószéknek nevezett, nyitott szekrényféle bútordarab felé. Ülőhelyet látott ott egy rácsos ablak előtt.

Vajjon mirevaló? — suhant át lelkén a gondolat, de nem ért rá vele foglalkozni, mert egészen lekötötte figyelmét az, hogy a leánykák mit művelnek.

— Láttalak ám a templomban! — fogadta délután örömmel a kis pajtását. — Mit csináltatok ott?

— Arra tanított Ignácia kedves nővér, hogyan kell majd elsőáldozáskor szép rendesen odatérdelni a korláthoz, hogy ne legyen torlódás és ne lökdössük egymást — felelte Bözsi készségesen.

— Vajjon más gyermeknek is szabad majd odatérdelni közétek? — kérdezte Marietta elgondolkozva.

Bözsi vállat vont.

— Én nem tudom. Meg kellene kérdezni Ignácia kedves nővért.

Ignácia nővéréről sokszor esett szó a két leányka között, hiszen gyakran játszottak ők iskolát, de Marietta eddig csak nevérol ismerte Bözsi jóságos tanítónőjét. Most

azonban, hogy látta is a kedves teremtest, nagy-nagy bizalmat érzett iránta, s hirtelen ötlettel így szólt:

— Irok neki és megkérdezem! Ugye elviszed a levelet?

— Elviszem én szívesen — felelte a kis pajtás.

És másnap csakugyan ott volt Bözsi olvasókönyvében egy gondosan összehajtogatott cédula. Helyesírási hibákkal teli címzés ékeskedett rajta:

Méjen tisztelt Ignácia kedves nővérnek
h e j b e n.

Bözsinek a délelőtti folyamán többször eszébe jutott az elvállalt megbízás, — ám nem kínálkozott megfelelő alkalom arra, hogy a levelet átadja. Végre aztán, amikor a tisztelendő nővér már haza akarta indítani a gyermekeket, odalépett hozzá:

— Tisztelendő nővér, kérem, levelet hoztam.

Ignácia nővér sietve kinyitotta a papírlapot és ezt olvasta rajta:

„Kedves Ignácia tisztelendő nővér!

Aldozhatik-e ojan gyerek is, aki nem jár iskolába? Kezit csokolja köszönettel levelit várja

Babó Mari.“

— Ki ez a Babó Mari? — kérdezte a kedves nővér csodálkozva.

Bözsi hirtelenében ügyetlenül felelt. Csak ennyit mondott:

— Együtt szoktunk játszani...

— S miért nem jár iskolába?

— A doktor úr nem engedi.

A tisztelendő nővérnek nem volt ideje a további kérdezősködésre. Azt gondolta, hogy ez a kislány, aki tőle választ kér, valami szegény emberek beteg gyermeke, örömet akart hát neki szerezni. Gyorsan elővette a ceruzáját és odaírta Marietta sorai alá:

„Mindenki áldozhatik, aki tudja, hogy az mit jelent, és elvégzi szentgyónását. Az Úr Jézus téged is szeretettel vár.

Ignácia nővér.”

Ó, de boldog volt Marietta, mikor e sorokat megkapta! A cédulát szívére szorította s úgy táncolta vele körül a szobát.

— Köszönöm, Bözsi, köszönöm! Így hát most már bizonyos, hogy csütörtökön én is áldozhatom veletek! Hiszen az Úr Jézus vár engem, szeretettel vár... — tette hozzá ragyogó szemmel.

— De, — torpant meg aztán, amikor újra elolvasta a drága sorokat — hogyan kell elvégezni a szentgyónást?

Gyónásról Bözsi eddig bizony egy szót se szólt növendékének, — pedig az szégyenke minden tudományát csak tőle szerzte.

— Hogy hogyan kell gyónni? . . . Hát ott van a templomban a gyóntatószék . . .

— Igen! Láttam a multkor, mikor benn voltunk a kisasszonnyal.

— No hát abban ül a főtisztelendő úr, le kell térdelni a rács elé, aztán elmondani a bűnöket — hangzott a bölcs magyarázat.

Lám, lám, mennyivel szerencsésebbek vagytok ti szegény kis Mariettánál! Titeket gondosan megtanítanak arra, hogyan kell lelkiismeretet vizsgálni; megmagyarázzák nektek, hogy milyen borzasztó rossz a bűn s hogy mi különbség van a bocsánatos és a halálos bűn között. Ti tudjátok, hogy minden bűnünket szívünkben megbánva kell elmondani a lelkiatyának, ki a gyónásban az Úr Jézustól kapott hatalmánál fogva s az Ő nevében megbocsátja azokat. Tudjátok azt is, hogy őszinte javulást kell fogadni s tudjátok a gyónás előtti és utáni imádságot is . . .

Marietta oktondi kis tanítónője minderről egy szót se szólt. Most csak ennyi jutott az eszébe:

— Tegnap verset tanultunk a gyónáshoz! — És elfújta hibátlanul:

Imádkoztál-e mindennap
Szépen, ájtatosan?

Nem mondtad ki Isten nevét
Csúnyán, haragosan?

Vasárnapon, ünnepnapon
Szentmisére mentél?

Jó szüleid parancsának
Engedelmeskedtél?

Gyerekeket nem csúfoltad?
Nem bántottad őket?

Nem gondoltál, néztél, tettél
Szemérmertlenséget?

Elrontottad más holmiját?
Vagy tán el is loptad?

Hazugságot, árulkodást
Ugye hogy kimondtad?

Pénteken vagy tiltott napon
Talán húst is ettél?

Gondolj Jézus keresztyére,
Bánd meg, hogy vétettél!

(Túrmezei F.: Előkészítő oktatások c.
könyvéből.)

— Diktáld le, hogy én is megtanulhasam! — buzgólkodott Marietta s már hozta is elő a papirost meg a ceruzát. — Bizony, ha a kisasszony diktált volna neki ilyen hosszú verset, már a közepénél sóhajtozott volna, hogy: „Elég mára... Majd megírjuk a többit holnap...”

Most azonban dehogy is sokallta a fáradságot! Meg kell tanulnia e bűnöket, hogy hibátlanul elmondhassa őket a gyóntatószékben!

Mikor készen volt, elégedetten tette le a ceruzát.

— És mikor kell ezt meggyónnom, ha áldozni akarok?

— Nekünk szerdán délután 4 órára kell a templomban lennünk — válaszolta Bözsi. — Akkor lesz a gyóntatás. Így mondta Ignácia kedves nővér.

Marietta még aznap nagyon jól megtanulta a „gyónási verset”. Elalvás előtt újra elmondta magában, hogy meggyőződjék arról, vajjon csakugyan hibátlanul tudja-e. És elmondta másnap is még egypárszor.

— De hogyan jut ő el szerdán délután négy órákor a zárdatemplomba?...

Megtalálta a megoldást.

Az utat nagyon jól ismeri, — elmegy egyedül. Apus olyankor délutáni álmát

alussza. Mire felébred, ő már régen felmondta a verset a főtisztelendő úrnak és haza is érkezett.

Egészen meg volt elégedve ezzel az elgondolással s eszébe se jutott, hogy ilyet cselekedni, — megszökni hazulról! — bizony nem szabad.

És szerdán délben, amikor a kisasszonyal hazajött sétájáról, helyre se tette kalapját. Hiszen délután úgylis szüksége lesz rá . . . Sőt nagy gondosan odakészítette kézitáskájába, a zsebkendője mellé a cédulát is, melyre a verset írta. Ez elővigyázatosságból történt — hogy ha felmondás közben véletlenül megakadna, segíteni tudjon magán.

*

Az ember legszebb tervei is nagyon könnyen felborulnak azonban valami váratlanul közbejött dolog miatt. Így történt most is. Amikor Marietta édesapja már ebéd utáni cigarettáját elszívta és éppen lepihenni készült, valaki csengetett az előszoba ajtaján.

Odafigyeltek mindketten. Hallották, hogy a szobalány ajtót nyitni megy, majd egy jól ismert hang ezt kérdezte:

— Befejezték már az ebédet?

— Igenis, kérem; tessék csak bemenni.

— Blanka néni! — fordult Marietta izgatottan édesapjához.

Ez mosolyogva bólintott. Csakugyan!

Blanka néni Babóczay nagynénje volt, Marietta nagyanyjának testvére, — egy különös öreg hölgy, ki egészen elvonulva élt a város szélén. Volt egy sereg kutya, macskája, kanári madara, s ezekben lelte minden örömét.

Néha azonban eszébe jutott anyátlan kis unokahúga és szíve sugallatára hallgatva örömet akart neki szerezni. Ilyenkor aztán elment hozzájuk, és elvitte Mariettát hol a cukrászdába, hol a bábszínházba, hol a moziba. Sőt igazi színházban is voltak ők már együtt délutáni előadáson!

Marietta szerette ezeket a kirándulásokat, — most azonban valahogy mégse túlságosan örült a vendégnek. Mi lesz, ha Blanka néni megint el akarja vinni valahová — éppen ma!

— Hát hogy vagytok, Árpád fiam? — érdeklődött a néni, miután unokaöccse hellyel kínálta meg. — Erősödik-e a gyermek? Mutasd magad, Marietta... Látom, egészen jó színben vagy!

— Az orvos meg van vele elégedve, hála Istennek — felelte Babóczay. — De eleget is teszünk abbeli kívánságának, hogy minél többet kinn legyen a szabad levegőn. Dél-

előtt a tanítónőjével tesz nagyobb sétát, estefelé pedig magam megyek ki vele, amikor csak tehetem.

— No, hadd jöjjön ma velem — mondta erre a néni mosolyogva. Azt hitte, hogy szavai nagy örömet fognak szerezni Marietának, s nem is sejtette, hogy azok hallatára milyen dobban ijedtében a leányka szíve!

— Tudod-e, hová megyünk? — folytatta derűsen. — Az Alsó-sétatérre. Annak a végén, a cukrászdával szemközti térségen van ma óriási látványosság. Künn lesz bizonyosan a fél város. Egy bűvésztársaság mutogatta ott a tudományát már vagy két hete, s ma tartja a búcsúelőadást. A szomszéd gyerekek csodákat mesélnek arról, hogy mi mindent lehet ott látni.

— De... de... nem fogunk megázni?

Blanka néni csodálkozva nézett a leánykára.

— Hogy jut ilyesmi az eszedbe? Hiszen nézd: gyönyörű kék az ég... — És lelkesen folytatta:

— Képzeld, azt beszélik, hogy van a bűvészek között olyan, aki kardot tud nyelni.

— S nem lesz semmi baja tőle?

— Nem. Egyszerűen kihúzza ismét a torkából. Aztán elkezd vele suhintgatni — s

minden suhintással tojás pottyán az elébe tartott kezébe.

— Érdekes...

— Meg van az egyiknek egy ócska kalapja, amelyben egészen csodálatos dolgok történnek. Egyszer például arra kérte a nézőket, adjanak neki kölcsön néhány zsebkendőt, hadd mutathassa be, mit tud az ő kalapja. Kapott is jó egynéhányat; fehérét, lilát, világos zöldet... Ekkor összefogta őket a markába úgy, hogy valamennyinek kiállott az egyik csücske — s ezeket egy nyisszentéssel mind levágta.

— Jaj, de kár volt! — szólt közbe Marietta.

— Természetesen a nézők is méltatlankodni kezdtek, ő azonban mosolygó arccal beletette a csonka zsebkendőket a bűvös kalapjába s elkezdte kavargatni. Közben ezt énekelte:

Hókusz, pókusz, kalamókusz, drága kicsi kalapom, — Varrd össze a zsebkendőket, mert én azt úgy akarom!

— S képzelj! Mire kihúzta őket, ismét egészek voltak! Am hiba történt az összevarrásnál: a zöld zsebkendőnek lila volt a csücske, a lilának fehér...

A bűvész megharagudott s visszacsapta őket a kalapba:

— Ki látott már ilyen munkát? Én a

rendet szeretem! — Hókusz, pókus, kalamókus, varrjad össze rendesen!

— S mi történt?

— Összevarrta hibátlanul; különben ki-
kapott volna!

— No hát ott igazán érdekes látnivalók
lesznek — mondá Babóczay derűsen — s
nagyon örülök, hogy olyan kedves vagy, és
elviszed Mariettát az előadásra.

Természetes, hogy Mariettának is igen
tetszettek, amiket Blanka néni mesélt. Nem
feledkezett meg ugyan arról, hogy négy
órakor kezdődik a gyóntatás, de így okos-
kodott:

Ha most mindjárt megyünk, annak a
bűvészelőadásnak vége is lesz, mire nekem
a templomban kell lennem! . . . Visszajövet
Blanka néni csak a kapuig szokott kísérni,
mert nem szereti a lépcsőjárást . . . Amint
ő elment, visszafordulok gyónni! Így pom-
pás lesz!

— Ugye indulunk mindjárt? — kérdezte
vidáman. — Megyek a kalapomért, tá-
skámért . . . — És pár pillanat múlva útra
készen állott édesapja előtt, hogy elköszön-
jön.

Az szeretettel cirógatta meg.

— Mulass jól, kislányom!

Azzal kikísérte a távozókat s még-
egyszer szépen megköszönte Blanka néni-

nek, hogy olyan kedves és jó az ő kislányához.

*

A bűvészelőadás csakugyan remek volt. Hosszú lenne elmesélni azt a töméntelen érdekes dolgot, amit Marietta látott. És ember is rengeteg volt odakinn a sétatéren; mintha csak vasárnap lett volna vagy valami nagy népünnepély. Az egyik helyen három póznát állottak körül sokan és nevetve nézték a mászóversenyt. Aki ugyanis elsőnek hozza le a három síheder közül a magas rúd tetején lengő lobogót, annak óriási perec lesz a jutalma... S mekkorákat kacagott Marietta a zsákban futókon, akik egyre orra buktak s nem bírtak haladni. Még a lepényevők versenyén...

— No gyere, versenyezzünk most már mi is, melyikünk bír több süteményt enni! — tréfálkozott Blanka néni, és indult a cukrászda felé. Hatalmas térség volt előtte, sok-sok asztalkával; a városiaknak ugyanis egyik legkedvesebb nyári szórakozása volt idejárni uzsonnázni s a szép zöld környezetben hallgatni a hol szomorú, hol vidám, szép magyar nótákat.

A cukrászda most is zsúfolva volt. Az emberek zsongtak, jöttek-mentek — a kis asztalok körül szorongtak — Blanka néni

csak nagy bajjal tudott felfedezni a leg-távolabbi zugban egy üres asztalkát.

— Siessünk, ott még leülhetünk! — súgta és nagynehezen átevezett kis húgával az ember-tengeren.

— No, csakhogy itt vagyunk — mondá elégedetten, amint letelepedett. Aztán Mariettához fordult:

— Mit rendeljünk? Mit szeretnél uzsonnázni?

— Mindegy. Amit kapok — válaszolta a leányka nagyon halkán.

Blanka néni éppen azt fürkészte, vajjon nem jár-e a közelben kiszolgáló kisasszony, aki a rendelést átvegye, s így nem tűnt fel neki, hogy milyen csendesén, aggodalmasan hangzik ez a felelet.

Igen, — mert Mariettának nagyon komoly dolog jutott az eszébe. Ha uzsonnaidő van, akkor már folyik a zárdatemplomban a gyóntatás, amelyen neki is ott kellene lennie. Ő meg a helyett itt süteményt készül enni! . . .

Blanka néni várt kissé; ujjaival türelmetlenül dobolt az asztalon, majd — hogy a fehérkötös kiszolgáló leányok közül még a tájéukra se vetődött senki — így szólt húgához:

— Nem jutunk így hozzá az uzsonnához ítéletnapig se! Nem bírják ma kiszolgálni

ezt a töméntelen embert. Legjobb lesz, ha elmegyek a süteményért magam. Maradj itt nyugodtan, s ha valaki az asztalunkhoz akarna ülni, mondd meg, hogy a hely el van foglalva; a néni rögtön itt lesz, csak éppen süteményért ment.

Azzal felállt és nemsokára eltűnt az emberek tömkelegében. Marietta magára maradt.

Ha most fel nem használja az alkalmat és el nem szalad a templomba, nem lesz gyónás és akkor elsőáldozás sem!... Akkor hiába volt minden előkészület... az Úr Jézus nem jön a szívébe!

Hirtelen elhatározással felkelt és kisietett a cukrászdából. Senki se törődött vele. Odakinn fellelékezett — aztán szinte futva indult a város felé.

Hogy merre kell menni, azt tudta jól. Jaj, csak el ne késsék!...

Végre, végre ott a torony!... Am rémülten vette észre, hogy az óramutató már félhaton is túl jár!

Lihegve, kipirulva érkezett a templom elé — majd belépett a kapun...

Odabenn nagy csend fogadta. Egy lélek se volt a templomban. Szívdobogva sietett előre a szentély lépcsőjéhez... A gyóntatószék is üres volt. Sehol senki; csak az

Oltáriszentség előtt függő mécses piros fénye sugárzott feléje szelíden.

Mégegyszer körülnézett, — aztán hangosan zokogva odaborult a szentély korlátjára.

— Elkéstem! . . . Elkéstem! . . .

— Most már minden hiába! Nem lehetek elsőáldozó . . . Ó Jézuskám, pedig hogy vártalak, hogy vágytam utánad!

És csak úgy rázta a szívből fakadó, keserves zokogás.

Észre se vette, hogy a jó öreg sekrestyés nővér a templomba lépett. Az oltárt akarta feldíszíteni a holnap szepséges ünnepre. Amint meglátta a zokogó leánykát, hozzá lépett és szeretettel tette vállára a kezét.

— Miért sírsz, gyermekem?

Marietta összerezsent. Aztán ráemelte kisírt szemét a nővérre és kiömlött szívéből a keserűség:

— Elkéstem! . . .

— Miről?

— A gyónási verset akartam felmondani!

— Gyónási verset? — csodálkozott el a kedves nővér a furcsa feleleten. Ez bizony! elsőáldozó, gondolta magában, — bár a gyermek egészen ismeretlennek tűnt fel előtte.

— Ide jársz iskolába?

— Nem, — de Ignácia kedves nővér azt

írta nekem a levélben, hogy azért lehet áldozni... — kezdte a leányka ügyét-baját magyarázni. A sekrestyés nővér közbeszólt:

— No jöjj velem és ne sírj. Elvezetlek Ignácia nővérhez, majd ő eligazítja a dolgot.

Mariettának végtelenül jól estek ezek az egyszerű, megnyugtató szavak. Bizalommal adta kezét a soha nem látott nővér kezébe, és megnyihült szívvel ment vele a sekrestyén, majd ismeretlen folyosón keresztül az épület iskolaszárnyába. Ott a kedves nővér kopogtatott az egyik ajtón s a barátságos „Szabad!” elhangzása után benyitott.

— Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus! — köszöntötte az asztalnál foglalatосkodó Ignácia nővért.

— Mindörökké. Amen! — nézett az fel s Marietta rögtön ráismert a megnyerő arcú fiatal apácára, kit egyszer a templomban látott.

— Ezt a síró gyermeket ott találtam az oltár előtt. Ha jól értettem, első gyónó, aki azonban elkésett. Vigasztalja meg, kedves nővérem. Én sietek vissza a munkámhoz. — Azzal már kinn is volt az ajtón.

Ignácia nővér csodálkozva nézett a kísért arcú, ismeretlen leánykára.

— Hogy hívnak, gyermekem? — kérdezte kedves, meleg hangon.

— Babóczay Mariettának.

— A Babóczay gyárigazgató úr leánya vagy? — kérdezte a nővér csodálkozva.

— Igen.

— És hogy kerültél ide a templomba?

— Bözsi azt mondta, hogy négy órákor van a gyónás, de én elkéstem...

— Ki az a Bözsi?

— Molnár Bözsi, a házmesterék lánya, akivel a levelet tetszett nekem küldeni.

— Én? Neked? Levelet? ... — ámuldózott Ignácia nővér.

— Igen, igen — erősítette Marietta — és azt tetszett írni, hogy lehetek elsőáldozó akkor is, ha nem járok iskolába, és én meg is tanultam mindent, a gyónási verset is, és fel akartam mondani a főtisztelendő úrnak...

Ignácia nővér előtt most már derengeni kezdett, hogy miről van itt szó.

— Igen, igen, emlékszem én, hogy választottam egy levélkére; de valami Babó Marinak írtam...

— Hiszen az én vagyok! — mosolyodott el a gyermek. — Tetszik tudni, mikor Bözsivel iskolát játszunk, mindig Babó Mari a nevem.

Ezen Ignácia nővér is elmosolyodott.

Aztán rövid idő alatt megtudta a leánykától, amit tudnia kellett. Kulcsa volt neki a gyermekek szívéhez. Meghatottan hallgatta, hogyan vágyakozott szegény kis árva az Úr Jézus után, s hogyan iparkodott megtenni mindent, hogy egyesülhessen vele. Tisztában volt hamarosan azzal is, hogy előkészülete hiányos, hogy még pótolnia kell egyet-mást. És megtudta azt is, hogy nagy hibát követett el: szökve jött ide. Bizonnyal keresik is már...

— Hát ide figyelj, kis Marietta — mondá neki. — Azon fogjuk a dolgot kezdeni, hogy a tisztelendő Főnöknő engedélyével telefonálok édesapádnak. Megmondom, hogy ne aggódjék, — nálunk vagy; s megkérem, hogy egy jó óra múlva jöjjön el érted. Addig megtanítlak arra, amit még tudnod kell, hogy holnap méltóan elvégezhess szentáldozásodat. Mindenekelőtt arra, hogyan kell a lelkiismeretedet megvizsgálni.

— Mi az? — kérdezte Marietta olyan butácska arccal, hogy a jó nővér nem nézhette komolyan.

— Az olyasvalami, amire az a második számú Ignácia nővér elfelejtett téged megtanítani — felelte derülten. — E nélkül pedig bajos lett volna gyónni! Látod, egészen jól van az így, hogy elkéstél. Most

majd megtanulod ezt is, aztán szépen előkészülsz itt a szentgyónásodra. Apukádat majd megkérjük, hogy hozzon el holnap reggel egy félórával korábban; a főtiszteendő úr akkor meggyóntat, s ezután odaállhatsz te is az elsőáldozók csapatába. Jó lesz így?

— Jaj, nagyon jó lesz! — ujjongott Marietta, elfelejtve már egészen iménti nagy-nagy keserűségét.

*

A telefonálás meg is történt s Babóczyt rendkívül meglepte a hír, melyet leánykájától kapott. Szépen megköszönte a kedves nővérnek a gyermekről való gondoskodást és megígérte, hogy egy óra múlva pontosan ott lesz érte.

Aztán azon kezdett gondolkozni, hogy mi a legközelebbi tennivaló. Marietta elszökött Blanka néni mellől, akkor az most bizonyos kétségbeesetten keresi! Legjobb lenne lesietni az Alsó-sétatérre; talán meg tudja ott találni Blanka nénit s megnyugtathatja mindjárt a leányka sorsa felől.

Már indult volna, amikor eszébe jutott, hogy előbb mégis telefonál a rendőrségre. Hátha elkerüli a nénit; lehet, hogy az ijedtében egyenesen odasietett az eltűnést bejelenteni.

Felvette hát a telefonkagylót.

— Halló, itt Babóczay gyárigazgató. Kérem, ha Marietta leánykám eltűnését jelentené valaki...

— Hogyan?... Most van ott éppen egy hölgy?!... Tessék kérem ideküldeni a telefonhoz, hadd nyugtassam meg, hogy nincs semmi baj, a gyermek jó helyen van.

Bizony szegény Blanka néni nagy ijedelmet állott ki Marietta miatt. E telefonbeszélgetés után azonban egészen lecsillapodva ment haza. Amint leült karosszékébe fáradtságát s izgalmát kipihenni, azonnal ölébe ugrott a legkedvesebb macskája.

Blanka néni megcírógatta.

— Lám, lám... te nem okozol annyi bajt meg ijedtséget az embernek, mint az a haszontalan Marietta! Ugye cicuskám?

A Ciri cica elégedett dorombolással vette tudomásul, mennyivel különb ő, mint azok a haszontalan ember-gyerekek.

*

Ignácia tisztelendő nővér szépen elmagyarázta Mariettának mindazt, amit még a szentgyónáshoz, szentáldozáshoz tudnia kellett s a leányka az ő útmutatása mellett gondosan el is készült másnapi szentgyónására.

Éppen készen voltak a munkával, amikor a kedves nővért a fogadószobába hívták. Babóczay érkezett meg kislányáért.

— Köszönöm nagyon szépen, hogy ezt az én haszontalan leánykámát gondjaiba méltóztatott venni — mondá hálás szívvel, miután tiszteletteljesen köszöntötte Ignácia nővért. — Rövid telefonbeszélgetésünkből azonban nem értettem meg jól: mit akart ő itt voltaképen?

— Meg akart gyónni, hogy ő is áldozhassék holnap a mi elsőáldozóinkkal.

— No de ilyet! — méltatlankodott Babóczay. — Hogy is jutott az eszébe! Hiszen igaz, hogy egyszer volt szó a dologról közöttünk, de akkor határozottan megmondtam neki, hogy ráér áldozni, ha majd nagyobb lesz.

Ignácia nővér nagyon csendesen és nagyon szelíden ezt felelte:

— Bocsásson meg, igazgató úr, nem kicsi az áldozáshoz az a gyermek, aki anynyira vágyik utána s olyan komolyan törekszik hozzájutni még áldozatok árán is, mint az ön leánykája.

— Bizonyosan az a Molnár Bözsi beszélte tele a fejét...

— Valóban ő volt a segítségére. S egyenesen megható, hogy Marietta milyen igyekezettel készült kis játszópajtásának útmutatása mellett az első szentáldozásra.

— Ami a tudásából még hiányzott, azt pótoltam; elkészült itt szépen a szentgyó-

násra is. Engedje meg hát, igazgató úr, hogy leánykájának szószólója legyek s arra kérjem: ne tartsa vissza az Úr Jézustól! Egyezzek bele, hogy holnap beállhasson ő is a mi kis elsőáldozóink sorába. Higgye el, a kegyelmek gyermeke az, aki így vágyik az Úr Jézus után!

— No és ez a szökés a nagynénje melől...

— Tessék elhinni, meggondolatlanság volt az, nem rosszaság. Különben gyónási előkészülete folyamán teljesen tisztába jött azzal, hogy ilyet nem lett volna szabad tennie, és kész is illően bocsánatot kérni érte.

Ignácia nővér észrevette, hogy nem beszélt hiába, hogy vendége enyhülni kezd. Így folytatta:

— No megyek is Mariettáért; ne utasítsa vissza a kérését! Nem lehet annak a szegény gyermeknek ilyen szomorúságot szenvedni!...

Rövid idő múlva visszatért a leánykával, aki kissé zavart arccal, de azért bátran állott édesapja elé:

— Apukám, kérlek, ne haragudj rám!

Aztán hirtelen forrón átölelte a nyakát s a többit már könnyek közt suttogta:

— Engedd meg, hogy holnap áldozhassak!

— Jól van, jól — mondta apja elérzékenyedve. — De hiszen fátyolod, koszorúd sincsen!

— Ó, az a legkevesebb! — jött azonnal segítségül a kedves nővér. — Fehér ruhácskád ugye van?

— Van — felelte Marietta.

— No hát abba öltözől holnap, fátyolt, koszorút majd teszünk mi itt a fejedre. Úgyis itt kell lenned valamivel korábban, hogy a főtisztelendő úr szentmise előtt még meggyónthasson — s így lesz idő arra is, hogy felékesítsünk szépen — édesanyád helyett. Ő bizonynal boldogan néz majd rád a mennyországból!

•

Másnap reggel kézenfogva mentek a templomba ketten: Babóczay meg a fehér ruhás kislánya. Nem sokat beszéltek; mindkettőnek nagyon tele volt a szíve. Mariettát úgy fűtötte az öröm és az izgalom, hogy egyre gyorsabban ment volna...

Amint beértek a templomba, el is engedte hirtelen édesapja kezét és sietett, sietett előre a szentély korlátjához. Ott térdre borult, ránézett az oltárszekrénykére, s kitört belőle az ujjongó öröm:

Jézuskám — itt vagyok én is!

Aztán elvégezte szentgyónását — s a többi olyan volt, mint egy gyönyörűség

szép álom. Ott állt ő is a sok fehérbe öltözött, fátyolos leányka között, várva szívének Királyát . . .

És a nagy Úr, a végtelen fölségű Isten teljesítette hő vágyát: lakást vett az ő szegény kis gyermekszívében.

A szentmise után aztán ott maradhatott a többiekkel az ünnepi reggelin is. Sőt Ignácia nővér meghívására az egész napot a zárdában töltötte a vidám gyermeksereg körében.

Ó, mennyi mesélnivalója volt, amikor este hazaérkezett! Odahúzódott édesapja mellé és csacsogott neki, csacsogott . . .

Később komolyabbra fordult a szó: Elmondta becsületesen, hogy a kedves nővérnek egy cseppet sem tetszett az, hogy ő úgy titkolódzott édesapja előtt, s azt mondta, hogy ilyesminek soha többé nem szabad történnie.

— Hát kérlek, édes apukám, bocsásd meg, és ne haragudj érte rám.

— Megbocsátom, kislányom, de ígérd meg, hogy ezentúl mindig egészen nyílt és őszinte szívű leszel.

— Megígértem. Sőt hogy bebizonyítsam, hogy csakugyan úgy lesz, mindjárt súgok is neked valami nagyon szépet!

— Tudod, ma délután másodszor is elmentünk a templomba; úgy mondta a ked-

ves nővér, hogy litánia lesz. Aztán a főtisztelendő úr megint nagyon szép beszédet tartott nekünk, és azt mondta, hogy az Úr Jézust soha el ne engedjük a szívünkben. És hogy beszélgessünk vele sokszor, egészen úgy, mint ahogy legkedvesebb hozzátartozóinkkal szoktunk. Hát én ezt mindjárt meg is tettem. Még ott a templomban. Sokat beszéltem neki rólad... és beszéltem az anyukámról is, aki már a mennyországban van. Ekkor ezt súgta szívemben az Úr Jézus: Vidd el apusnak anyus csókját! Hadd csókoljalak hát meg! — fonta két kis karját apja nyaka köré. Ezt az Úr Jézus küldi — anyukától!

Babóczay szóltanul ölelte magához a gyermeket s szemében megjelent egy mélyről feltörő, meleg könnycsepp. Valami csodálatos enyhülést érzett. Megérezte végre, hogy az ő drága jó felesége az övék most is, csak úgy, mint régen!

Leánykája pedig folytatta a mondani valóját.

— Tudod, beláttam azt is, hogy milyen nagy hibát követtem el tegnap, amikor elszöktem Blanka néni mellől s őt annyira megijesztettem. Meg is ígértem az Úr Jézusnak, hogy szépen bocsánatot fogok tőle kérni ezért. Hogyan lehetne ezt legjobban megcsinálni?

— Úgy, hogy elmegyünk holnap hozzá látogatóba és megkérjük együtt, hogy bocsásson meg neked s ne tartson engedetlen és hálátlan gyermeknek.

— Jó lesz; így nagyon jó lesz. Milyen drága jó apukám is vagy te nekem! — csókolt Marietta hálásan kezét. — Így hát jó éjszakát kívánok; rendben van minden, nyugodtan mehetek aludni. Ó hidd el, apukám: a Jézuskával a szívemben én vagyok a legboldogabb gyermek a világon!

